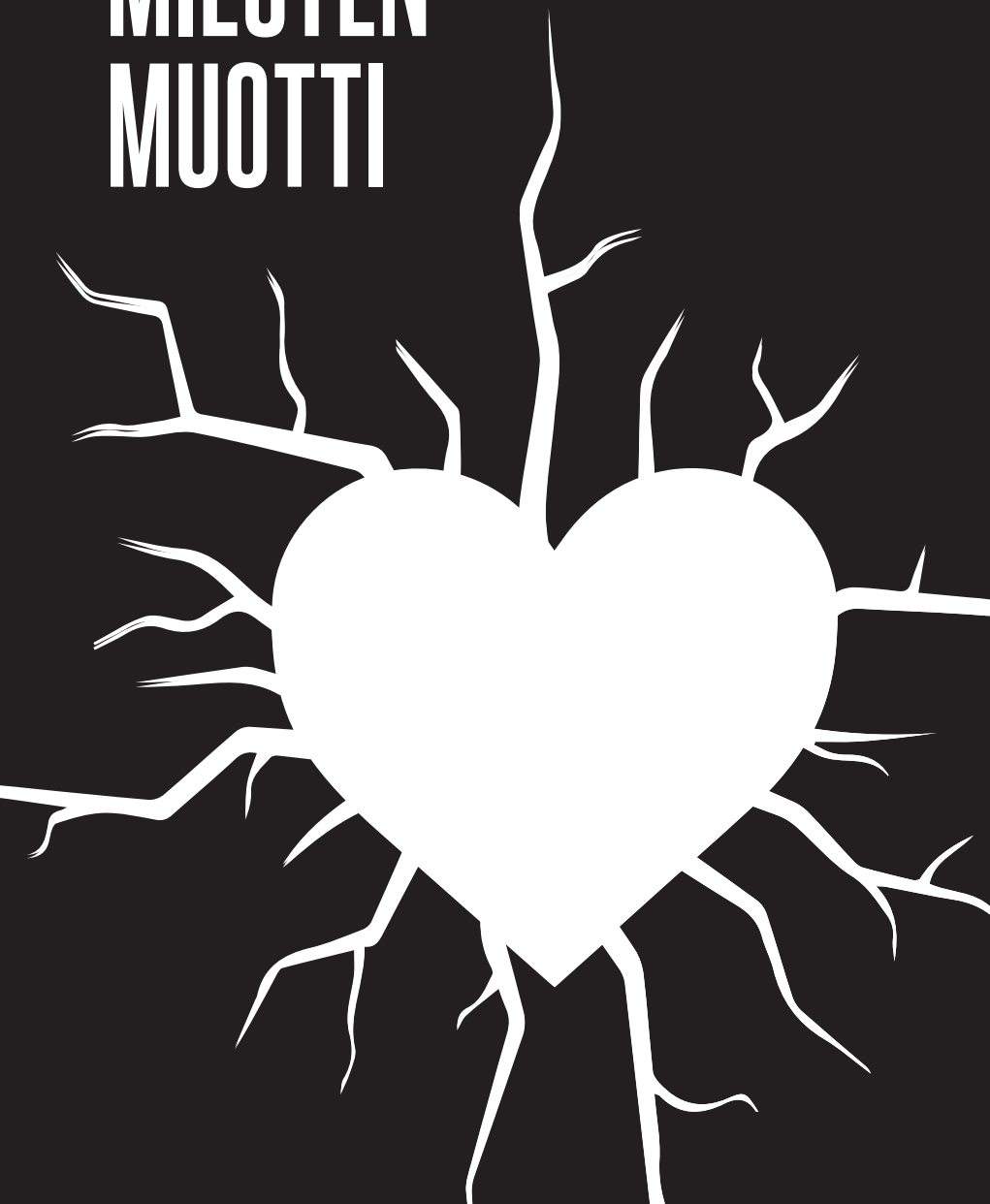

NICHOLAS KORTELAINEN

POISTETTAVIEN MIESTEN MUOTTI

POISTETTAVIEN
MIESTEN
MUOTTI

NICHOLAS KORTELAINEN

*Vain ihmiset löytävät kumppaneita niin helposti.
No, useimmat heistä. Eläinkunnassa sinun täytyy olla
paras saadaksesi tytön.*

*Näin kerran urospuolisen riikinkukon tanssivan
parittelutanssiaan. Se oli suunnattoman kaunis ja
täynnä raakaa elinvoimaa. Silti se ei riittänyt naaraalle.
Jonossa oli parempiakin riikinkukkoja. Valinnanvalta
on aina naarailla.*

- Abbaidev

© 2025 Nicholas Kortelainen
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9739-6

1.

DEITTAILUN ONGELMA

Kynttilää ei ollut sytytetty, ja se ärsytti Paulia. Hän oli tullut ajoissa skarpin näköisenä, ja keskustelu Siirin kanssa oli lähtenyt liikkeelle riittävän hyvin. Mutta tarjoilija ei ollut äkännyt sytyttää heidän ravintolapöytänsä kynttilää. Paul piti sitä huonona palveluna, muttei maininnut asiasta treffikump-panilleen, saati tarjoilijalle, sillä se olisi saattanut antaa väärää mielikuvaa Paulista ihmisenä. Hän ei nimittäin ollut nipottaja. Mutta kynttilä olisi pitänyt sytyttää, viimeistään siinä vaiheessa, kun tarjoilija toi heille viiniä. Heikkoa, Paul totesi mielessään, muttei jäänyt asiaa sen enempää vatvomaan, sillä oli keskityttävä olennaiseen.

– Mitä siis teitkään työkseksi? Profiilissasi luki, että olet opettaja?

Siiri oli nainen kolmissakymmenissään, tummassa mekossaan ja hillityssä meikissään. Hän siemaisi tukevan huikan

punaviinistään, ennen kuin vastasi Paulin jättä särkevään kysymykseen.

– Joo, siis mä opetan englantia ala-asteella. Perustason juttuja siis.

– Okei.

Paul nyökytteli ja maistoi viiniä hänkin.

Ravintola oli tupaten täynnä. Paul oli varannut pöydän jo viikon etukäteen tietäen paikan suosion. Ruokasalin puheensorina ei silti ollut päälle hyökkäävän raju ja treffikumppanit saattoivat hyvin kuulla toisensa.

– Mitäs sinä sitten, olit siis jonkinlainen prosessinhoitaja? Siiri uteli.

– Saksia. Teemme saksia.

– Aivan. Siis Poikilla töissä?

– Kyllä, juuri siellä.

Paul oli juuri kolmekymmentä täyttänyt, tummanvihreillä silmillä varustettu perisuomalainen mies. Hänen hoikka, monien kauniiksikin kehuma raaminsa kätki sisälleen suuren heikkouden, kaikkeen siihen koreuteen kätketyn salaisuuden, hän ei ollut vielääkään löytänyt elämänsä naista. Yrityksiä ja mahdollisuuksia oli ollut. Potentiaalia

oli ollut. Treffejä oli ollut. Kolmekymmentäyksi kappaletta, tarkalleen, Paul muisti. Tämä oli siis deitti numero 32, ja se oli tuntunut ensi hetkistään alkaen paljon lupaavammalta, kuin ainakin kuusi edellistä.

Saksitehdas Poikki oli toiminut Paulin turvasatamana ja rahasampona jo kahdeksan vuoden ajan. Se oli myös sopivan kornilta kuulostava työpaikka toimiakseen mainiona keskustelun aiheena. Paul kuitenkin tiesi jo paremmin, eikä jäänyt vellomaan työstä keskusteluun, ei nyt, kun hän vietti ensimmäisiä laatutreffejään Siirin kanssa.

– Millaisia tulevaisuuden haaveita sinulla on?

Paul ehti juuri ja juuri lausua kysymyksensä, kun hän jo mietti, oliko se turhan rankka ensikohtaamisella lausuttavaksi. Mutta nyt ei ollut aikaa olla varovainen. Piti olla jämerä, vahva ja itsevarma. Naiset tykkäsivät siitä, tutkitusti.

Paul oli viettänyt lapsuutensa lapissa, jossa hänen sukunsa porobisnes oli kukoistanut jo lähestulkoon vuosisadan ajan. Paulin vanhemmat, eritoten hänen isänsä Joakim, oli ollut tyrmistynyt poikansa halusta lähteä opiskelemaan prosessinhoitoalaa Suomen syöpäisimpään kolkkaan, Helsinkiin. Paul oli lopulta toteuttanut halunsa ja karistanut lukiossa langetetun Poro-Paulin liikanimen harteiltaan.

Paul piti silti yhteyttä vanhempia, ja hänen äitinsä Mirjo soitti joka viikon torstai-iltana, juuri ennen kymmenen uutisia. Se sai riittää kytkökseksi perheeseen, sillä Paul oli

ollut aina sitä mieltä, että lapin asenteet, kieli ja meininki olivat hidastaneet häntä niin urakehityksen kuin sosiaalisen menestyksenkin suhteen. Hän oli helsinkiläistynyt nopeasti ja omasta mielestään ottanut elämänsä ja tulevaisuutensa parempaan kontrolliin, kuin kukaan muu heidän epäonnistesta suvustaan oli poroon sidottujen juurien kangistamana aiemmin pystynyt.

– No, haluaisin parisuhteen, siksi kai täällä olenkin, heh. Ja aion jatkaa opettamista, Siiri vastasi, vienosti hymyillen.

– Samalla koulutusasteella?

Siirin ilme särähti, josta Paul päätteli kysymyksensä olleen hieman odottamaton.

– Juu, samalla asteella. Tykkään olla siellä.

– Mutta eikö sinulla ole kunnianhimoa? Tai siis, etkö haluaisi opettaa edes yläasteella ala-asteen sijaan?

– Oletteko kenties jo valmiit tilaamaan? Tarjoilija kysyi saapuessaan pöytään keskeyttäen Paulin ja Siirin keskustelun.

– Ei. Anna meille hieman aikaa. Ja sytytä tuo vitun kynttilä, Paul vastasi äkäisesti nuorelle tytölle, joka luultavasti kokemattomuuttaan oli heidän intensiivisen keskustelunsa huonolla hetkellä jarruttanut. Tarjoilija pahoitteli huonoa hetkeään, sytytti kynttilän, ja jätti kaksikon jälleen rauhaan. Paul saattoi huomata Siirin ilmeessä pientä epävarmuutta.

- Ei olisi pitänyt tiuskoa tarjoilijalle. Virheliike, Paul satti itseään ajatuksen tasolla. Siiri otti toisen, entistäkin syvemmän huikan viinilasistaan, mutta jatkoi alkanutta keskustelua.
- Ei siinä ole kyse intohimosta. Olen onnellinen nykyisessä työnkuvassani.

Paul ei tiennyt mitä ajatella. Toisaalta hän ymmärsi treffitumppaniaan, eihän hän itsekään ollut edennyt saksitehtaalla useampaan vuoteen. Paul silti kyllä tiesi, mitä halusi, ja se oli korkeammalla kuin hänen nykyinen asemansa. Paul ymmärsi, että hänen oli nyt valittava reittinsä tarkoin. Mutta tämähän oli deitti numero 32. Paul tiesi tulleen pitkän matkan pitääkseen sammakkoja vatsassaan. Niiden piti hyppiä hänen suustaan, kaiken piti tulla ulos, sillä vain niin hän tietäisi, istuisiko vastapäätä ravintolapöytää hänen elämänsä valittu, tai jälleen yksi rupikonna varastamassa hänen kallisarvoista aikaansa. Reitti olikin valinnut itse itsensä.

- Mielestäni pitää pyrkiä etenemään urallaan. Me tarvitsemme intohimoa, ennen kaikkea työssämme.

Siiri ei sanonut enää mitään, vaan joi loput viinistään ja nousi seisomaan.

- Lähdössä jo? Emme ehtineet edes tilata vielä, Paul lausui nasevasti pyöritellen viinilasia kourassaan.

– Tämä ei ole sitä, mitä minä etsin. Oli kuitenkin hauska tutustua. Hyvää jatkoa.

Paul katsoi naista, joka heitti tummanvihreän talvitakin niskaansa, kiitti henkilökuntaa ja asteli ravintolasta ulos alkutalven sateeseen. Tarjoilija palasi hänen pöytänsä ääreen, eikä Paul voinut olla näkemättä tämän kasvoilla jonkinlaista ivaa, jonka palvelualan mitätön koulutus oli juuri ja juuri onnistunut maskeeraamaan piiloon, muttei tarpeeksi huomaamattomasti.

– Haluaisitteko kenties alkup...

– Tuokaa koko pullo, Paul keskeytti tarjoilijattaren ja kumosi lasinsa tyhjäksi.

Punaviini laimensi hänen pettymystään. Sitä laimensivat myös uudet Tinder-matchit, joista puhelin oli ilmoittanut jo treffien alkusekuntien aikana kiihottavasti väristen. Paul ei tietenkään ollut selannut puhelintaan Siirin kanssa keskustellessaan, mutta tutki nyt uusimpia osumiaan poistettuaan Siirin lopullisesti elämästään.

Vivianne, 32.

Satu, 31.

Melissa, 36.

Paul lähetti kaikille saman tervehdyksen:

– Hei sinä. Oletko se oikea?

Talon viini oli tehnyt tehtävänsä. Paul puhalsi pöytänsä kynttilän jälleen sammuksiin. Sitten hän nappasi ruskean trenssitakkinsa harteilleen ja lähti. Tarjoilijaa hän ei kiittänyt.

Pimeys oli laskeutunut kaupunkiin. Paul oli kävellen liikenteessä, sillä hänen kotinsa sijaitsi keskustassa, vain muutaman kilometrin päässä valitsemastaan ravintolasta. Kaikki oli ollut suunniteltua. Kylmä sade läpäisi talven harmautta, ja Paul saattoi tuntea puhelimen värisevän taskussaan. Se oli merkki siitä, että hänen uudet potentiaaliset kumppaninsa olivat reagoineet hänen tervehdykseensä. Paul ei uhrannut käsiään trenssitakkinsa taskujen lämmöstä tarkistaakseen viestejä heti. Naiset saisivatkin odottaa vastausta, sillä se oli se oikea tapa. Liian nopea vastaaminen olisi selkeä merkki epätoivosta, kärsimättömyydestä ja himosta. Sitä paitsi Paulhan oli lähettänyt ensimmäisen viestin jokaisella kerralla, mikä itsessään oli käsittämätön vaatimus nykyajan tasa-arvoa painottavassa maailmassa. Naiset eivät koskaan laittaneet ensimmäistä viestiä, eivät hänelle ainakaan.

Paul oli rakentanut taitavasti profiilinsa, osittain yrityksen ja erehdyksen kautta, osittain kuulemansa ja lukemansa perusteella. 184 senttimetriä oli kultainen luku, joka sattui myös olemaan Paulin pituus. Se oli hänen esittelytekstinsä

ydin. Inhorealistinen totuus oli, että jos tuo luku olisi esimerkiksi kymmenen senttimetriä vähemmän, olisi sillä jo merkittäviä, katastrofaalisia vaikutuksia hänen osumiensa määrään. Paul tiedosti, että tämä kaikki oli hirvittävän pinnallista, suorastaan julmaa, mutta hän ei ollut näitä sääntöjä tehnyt. Ne oli hyväksyttävä. Oli vain onni onnettomuudessa, että pelin säännöt olivat tässä kohtaa hänelle eduksi, latu oli avoin ja putsattu sen suurimmasta esteestä, miehen pituudesta.

Puiston läpi oikaistessaan useampi pariskunta tuli Paulia vastaan. Heidän onnensa pisti silmään. Samaan aikaan digitaalisen seuranhaun raadollisessa maailmassa ammuttiin alas useita nuoria ja vähemmän nuoria miehiä. Naisiakin, mutta vähemmän, Paul tiesi.

Kaikki nuo odotukset ja vaatimukset olivat muokanneet yhteiskunnan parinmuodostusta peruuttamattomalla tavalla. “Ja huonompaan suuntaan”, Paul mutisi itsekseen. Tuhansia sinkkumiehiä yhtä sinkkunaista kohden. Tuosta tuhannen kilpakosijan joukosta nainen valitsi parhaat päältä jatkokarsintaan, suoranaiseen romantiikan nälkäpeliin. Hypergamia oli todellista, Paul oli varma. Hän oli silti suostuvainen pelaamaan tuota peliä ja luottamaan treffimarkkinoiden mahdollisuuksiin. Vaikka noppa oli painotettu tietyille pelaajille, oli hän valmis heittämään sitä yhä uudelleen ja uudelleen, kunnes tuloksia syntyi.

Ei kannattanut ymmärtää väärin, sillä Paul oli mielestään silti sängen romanttinen ja hän uskoi rakkauteen. Tämä

koko katala, säälimätön järjestelmä oli vain huomaamatta vuosien saatossa virittynyt sen kaiken ihanuuden päälle, kuin jonkinlainen tahmea hämähäkin verkko, jota pitkin pystyivät kapuamaan vain kaikista vahvimmat ja sinnikkäimmät. Tuon verkon ylimmille langoille pääseviä odotti Se Oikea ja rakkaudella täytetty elämä Sen Oikean kanssa. Paul näki tämän seittirakennelman läpi, ja tiesi, että asennoitumalla ja pelaamalla peliä oikein oli onnistuminen lähes taattu.

Päämäärättömälle alukselle olivat pienetkin vastoinikäymiset myrskyjen meri, ja kapteenille, joka piti ainoana elämäntehtävänään paikallaan kellumista, oli jokainen eriävä aalto uusi draaman kaari ja tyyni sää kokonainen katastrofi. Tämän Paul oli sisäistänyt, sillä se oli erittäin tähdellinen tieto pelissä menestyäkseen. Paulilla oli päämäärä, eikä hän koskaan lannistuisi.

Mutta nämä puistossa hänet ohittaneet pariskunnat olivat sokeutuneet omasta onnestaan, heitä eivät kiinnostaneet syrjäytyneiden nuorten miesten kohtalot – ja miksi olisivatkaan kiinnostaneet? Heidän ympärillään olevien sinkkujen kokemaa todellisuutta oli muuntautunut ahdistuksella kuorrutetuksi epätoivon ilmapiiriksi, Tinderin galaksiksi, joka imi kokonaisia ihmiskohtaloita mustaan aukkoonsa jokaisen päivän jokaisen tunnin jokaisena sekuntina. Mutta he, nuo parit, olivat löytäneet sen asian ja yhtenäisyyden, joka niin monelle Paulin kaltaiselle miehelle oli juuri sinä samaisena hetkenä täysin tavoittamaton, utopistinen haave.

Piti vain yrittää lisää.

Paulin kodin lähistöllä sijaitsevan bussipysäkin penkillä värjötteli nuhuinen vanha mies, joka huusi rivoja solvauksia ohikulkijoille. Vanhuksen hengityksessä lymyilevän viinan saattoi haistaa useampien metrien päähän. Hänelläkin oli helpompaa, Paul päätteli. Tuo mies ei enää yksinkertaisesti välittänyt muusta, kuin päihtymyksestä ja sen tuomasta harhasta, väkevän juoman luomasta ilon illuusiosta. Hän ei osannut kärsiä tai hävetä menestymättömyyttään deittigalaksissa, koska hän ei enää ollut sen maailman matkustaja. “Hyvä hänelle”, Paul mietti kotiavaimensa soljahtaessa turvallisen metallisen äännähdyksen saattelemana alaoven lukkoon.

Paulin astuessa sisään keskeisellä paikalla sijaitsevaan lukkua-linsa, saattoi hän tuntea kännykkänsä jälleen värisevän, mutta nyt värinä oli pitkäkestoista. Kellon oli siis oltava varttia vaille kymmenen, olihan torstai. Paul ei kiirehtinyt vastaamisessa, vaan asetti trenssitakkinsa metalliseen naulakkoon. Sitten hän katsoi hetken eteisen peiliin. Peilistä katsoi takaisin varsin komea mies, ei yhtään sen oloinen jätkä, jonka treffit olisivat samana iltana päättyneet mihinkään muuhun kuin täydelliseen onnistumiseen. Paul vastasi puhelimeen.

– Moikka mutsi.

Mirjo ei ollut vielä kymmenenkään vuoden jälkeen tottunut tuohon sanaan ja se särähti hänen poropiirien

syövyttämässä korvissaan joka kerta sen verran, ettei hän saanut muutamaa sekuntiin mitään vastattua pojalleen, ikään kuin hänen tarvitsisi kerätä itsensä täysin uudelleen aloittaakseen keskustelun.

– Paul! Mitä sinne stadiin kuuluu?

Paulia huvitti äitinsä yritys hakea slangin kautta jonkinlaista pyhää yhteyttä, läheisyyttä poikaansa yli tuhannen kilometrin välimatkasta huolimatta.

– Ei täällä ihmeempiä. Töissä on ollut hulinaa ja saatiin iso tilaus Vaasalaisesta tekstiilitehtaasta. No, se on muutama rutistus ja sitten onkin firman pikkujouluristeilyn aika.

– Aivan, aivan. Hyvä homma poitsu. Mites sillä toisella rintamalla? Oletko jo löytänyt itsellesi kaveria?

Se siitä slangista, Paul ivaili itsekseen. Hän käveli puhelin olkapään ja korvansa välissä kahdeksankymmentä neliöisen asuntonsa avokeittiöön. Paul nappasi jääkaapista oluen lasipullossa ja avasi sen puurunkoisella korkinavaajallaan, samalla äitinsä kanssa puhelinkeskustelua jatkaen.

– On tässä jotain pientä ollut. Kandidaatteja, kandidaatteja.

– Vai niin.

Paul aisti lievän pettymyksen äitinsä äänessä.

– Tiesitkös, Mirjo jatkoi, – Sari on seurustellut nyt jo kymmenen vuotta. Kymppi tulee siskollasi ja Makella joulukuussa täyteen. Huimaa, eikö?

– Huimaa, Paul vastasi lakonisesti.

– No mutta, mun täytyy alkaa valmistautumaan huomiseen työpäivään mutsi. Että jos ei sulla muuta niin... Paul tokaisi, kaataessaan olutta puolen litran tuoppiinsa.

– Ei mulla oikein muuta. Mutta toivon todella Paul, että sä löydät sieltä jonkun. Onko sulla edes kavereita siellä? Et koskaan kerro mitään.

– On mulla, Paul vastasi ja otti hörpyn oluesta.

– Esimerkiksi Leo, duunista. Se on ihan ok.

– Aha, vai niin. No mutta tulethan ensi viikolla käymään täällä päin? Olen kutsunut Sarin ja Makenkin. Olisi kiva nähdä poikaamme. Isältä myös terveisiä. Onhan se pitkä ajomatka, mutta emme ole nähneet sinua kohta pariin vuoteen.

Paul irvisti itsekseen ennen vastaustaan.

– Joo, kai mä yritän. Nyt pitää mennä, moikka.

Paul ei odottanut äitinsä vastausta, vaan sulki puhelun ja joi tuoppinsa tyhjäksi kerralla.

Paul käy läpi parinmuodostuksen tragediaa nykypäivän
Suomessa ja haaveilee Sen Oikean löytymisestä.
Vastoinikäymiset ja muiden päälleikäyvä onnellisuus ajavat
hänet pisteeseen, josta ei tunnu olevan paluuta.

Sinkkuristeilyllä, viimeisen toivon vesselillä, Paul tapaa salaperäisen
muukalaisen, joka tarjoaa ainutlaatuisen mahdollisuuden:
muotin, jota käyttämällä Paulilla saattaa olla keino muovata
elämänsä haluamakseen – ihmisyyden ja moraalien varjolla.

9 789528 097396